

Krivda

Ko je hitel proti domu, je še vedno lahko slišal njene krike, še vedno je lahko videl svojo tresočo roko, v kateri je držal revolver, in še vedno je jasno videl njo, kako je obležala z dvema luknjicama v telesu.

Verjetno je prvo vprašanje, ki se poraja v vaših mislih, zakaj je to naredil? Še sam ni vedel. Imel je pištolo, res je, a želel jo je le malo prestrašiti, da bi priznala svojo *umazano skrivnost*. Pa jo je sploh imela? Ali je res kaj skrivala pred njim? Ali si je samo domišljal? Rekla je, da se ni nič zgodilo. Nikoli. Prisegla je na življenje ... Ironija.

Takoj, ko je padla na tla, ko je bila kri iz rane še čisto sveža, je občutil nekakšno nenaravno zadovoljstvo, a že v naslednji sekundi se je zavedal, kaj je storil. Pred očmi se mu je ta prizor še enkrat prikazal. Ni mogel verjeti, da je to res naredil. In ko se je tega začel zavedati, je odvrget pištolo na tla, se vrgel zraven njenega trupla in ga začel objemati. Ni mu bilo mar za kri, ki se je razmazala po njegovem telesu. Ječal je, ulile so se mu solze, nikoli je ni želel spustiti iz rok. Objemal jo je z vso svojo močjo. Kar naenkrat je njegov objem popustil. Pomislil je na sosede, ki so vsekakor slišali poka. S sunkom je odrinil truplo in vstal. Policija je verjetno že na poti ... Pograbil je revolver s tal in hladnokrvno odhitel iz stanovanja. Zaradi varnosti se je odločil, da bo odšel po požarnih stopnicah. Ko se je oddaljil od stanovanja, je zaslišal sireno policijskega vozila. Pospešil je korak proti domu. Ni bil več daleč.

Pred svojo razkošno vilo je nestrpno brskal po žepu in končno našel ključ vhodnih vrat. Še z večjo nestrpnostjo in tresočih rok je odklenil vhodna vrata in vstopil v hišo. Odhitel je naravnost do prve kopalnice, slekel oblačila in jih odvrget na tla. Mislil je, da bo voda sprala vso umazanijo z njega, da bo izbrisala pretekli dogodek. Njegov razum ni bil več jasen, želel jo je dobiti nazaj, želel je, da se to ne bi zgodilo. Njen obraz se mu je prikazoval pred očmi. Vedno se je prehitro razjezil – zdaj se mu je to maščevalo ... Usoda?

Želel je izbrisati vse, kar se je zgodilo, želel je, da se ta dan ne bi zgodil, vraga, da se pretekli tedni ne bi zgodili! In da bi v tem trenutku ležala na postelji, ona bi se ga oklepala, on pa bi jo objemal. Samo to. Nič več. Samo tega si je želel. A v naslednjem trenutku spet zmeda v njegovih čustvih ... Ko je pomislil nanjo, je začutil jezo. Iz rok si je začel drgniti posušeno kri tako močno, da je predrl kožo. Ni mu bilo mar. Začel je kričati, bil je besen sam nase, kriki so se kmalu spremenili v ječanje. Vedel je, da mora pobegniti. Najprej bodo prišli k

njemu domov. Stopil je iz kabine in vzel brisačo. Šele zdaj je opazil, kako zelo si je spraskal kožo s podlakti.

Od vseh svojih stvari je vzel samo njeno fotografijo, nato pa odhitel ven. Predvideval je, da bodo policisti prišli zelo kmalu. Odločil se je, da bo pobegnil. Skozi gozd, ki je bil nasproti njegove hiše, je začel hoditi proti najbližji avtobusni postaji. Z avtobusom pa bi se odpeljal naprej do železniške postaje.

Glede policistov je imel prav. Niso minile tri minute, ko je zaslišal sirene. Nikoli ga ni motil ta zvok. Čudno, kako hitro se lahko to spremeni. Ko je zaslišal prediren zvok, se mu je srce ustavilo. Potuhnil se je, a spomnil se je, da bi lahko preiskali tudi park. Če imajo policijske pse, to še posebej ni dobro zanj. Zato je začel teči. Tekel je, kar so ga noge nesle. Do postaje je bilo še dobrih pet minut. Ni se ustavljal.

Kar naenkrat je zaslišal zvok, ki je bil hujši od policijske sirene. Lajež psov. Lajež policijskih psov. Slišal jih je za seboj. A ni se ustavil, tekel je še hitreje. To mu ni predstavljalo večje težave, saj je bil v dobri formi. Po gozdni poti se je čedalje hitreje začel približevati soju mestnih luči. Še vedno je slišal lajež psov. Še nikoli v življenju ga ni bilo tako zelo strah, pa se ni kar tako hitro prestrašil. Končno je zagledal avtobusno postajo. Najbolj presrečen je bil, ker je videl avtobus. To je pomenilo, da ne bo čakal. Lahko pobegne. Pretekel je še zadnje metre in začel udarjati po avtobusnih vratih, ki so že bila zaprta. Srce mu je razbijalo, potil se je. Ni vedel, kaj bi naredil, če mu voznik ne bi odprl vrat in odpeljal. Odhitel je do zadnjega okna in le še bežno videl pse, ki so pritekli na ulico. Oddahnil si je. Za zdaj je rešen.

Z očmi je preletel avtobus, da je našel prosti sedež. Ko je odkorakal proti njemu, so vsi zrli v njega. Bil je prepoten, zadihan, bled, lase je imel še vedno mokre. Sesedel se je na sedež in si oddahnil. Sploh ni vedel, do kam pelje avtobus. Vedel je samo, da je na njem in da je trenutno varen.

Nato pa je začel razmišljati – zakaj beži? Bil je kriv, tudi sam se je obtoževal. Zakaj se ne bi predal? Čeprav je vedel, da je nemogoče, se je želel ... oddolžiti. Bilo ga je sram, še nikoli v življenju se ni tako počutil. Ni se mu zdelo prav, da je na tem avtobusu s temi ljudmi. Nimajo pojma, s kom sedijo. Ne vedo, da je pred manj kot eno uro v rokah držal nabit revolver. Ne vedo, da je ta revolver uporabil. Ne vedo, da je z njim ustrelil človeka. Ne vedo, da sedijo zraven *morilca*.

Sovražil se je zaradi tega. Čeprav si ni želel priznati, je to res bil. Bil je morilec. Ubil je človeka. Ubil je *njo*. In želel je ubiti sebe. Želel si je umreti. Potem pa je v njegovo glavo zašla

najbolj ogabna, neprimerna, nečloveška misel. Če jo je ubil, zakaj bi moral potem tudi on umreti? Ta misel je bila tako sprijena, tako ... sploh ni besede zanjo. Zazrl se je v svoj odsev v oknu. To ni bil on. On ni imel takšnih misli. A vendar ni želel umreti. Zakaj bi? Misli so mu begale ... To ni prav. Vsaj to ji dolguje. Predal se bo policiji. Seveda so ga že čakali na naslednji avtobusni postaji.

Predal se je brez težav. Tudi na sodišču se ni zagovarjal. Priznal je čisto vse – do zadnje podrobnosti. Prisodili so mu dvajset let zapora, brez možnosti pogojnega izpusta.

V zaporu je bilo grozno. Počutil se je osamljeno, manjvredno, zavrženo. A vedno, ko se je tako počutil, je pomislil na njo. In vsakič se je pojavil isti občutek. Tega občutka ni poznal, zanj je bilo to nekaj novega. Ni mu bilo všeč, bolelo je, žgalo ga je v prsih, vrnilo se mu je v možgane ... Vedno znova in znova ... Vedno močnejše in močnejše. Bilo je nevzdržno. Bila je krivda.

Zategnil je vrv in skočil, še prej pa rekel: »Žal mi je.«

Effie Elliot